



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **O. L.**, nar. ,
státní příslušnost Ruská federace,

zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2021, č. j. CPR-9311-3/ČJ-2021-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 2. 2021, č. j. KRPA-231191-15/ČJ-2020-000022-50, jímž byla žalobkyni podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a byla stanovena lhůta k opuštění území v délce 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně namítá, že rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu – správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé.

3. Uvedla, že dne 4. 9. 2020 se dostavila na Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy za účelem řešení pobytové situace. Dne 8. 6. 2017 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Považuje se za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, konkrétně žije ve společné domácnosti se svou dcerou a dvěma nezletilými dětmi, vnoučaty, všichni jsou občany ČR. Je vdova. Dne 28. 5. 2019 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu, která plynula z podané žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 8. 6. 2017, kdy řízení o této žádosti bylo pravomocně ukončeno dne 2. 3. 2020. Žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána po 2 letech probíhajícího řízení o pobytu přechodném. Řízení o vydání povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně ukončeno dne 11. 6. 2020. Tento den skončilo žalobkyni právo pobývat na území České republiky dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Dne 7. 7. 2020 bylo rozhodnutí ze dne 11. 6. 2020 napadeno žalobou a současně byl podán návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Dne 24. 8. 2020 bylo žalobkyni doručeno usnesení, kterým soud podané žalobě nepřiznal odkladný účinek. Předmětné usnesení bylo přitom vydáno dne 3. 8. 2020.

4. Podle § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, pokud není stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdni příkaz nesmí být delší než 60 dnů. Ust. § 50 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanoví minimální dobu při ukončení pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka měsíc. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu však nebyla výrokem rozhodnutí stanovena doba k vycestování z území ČR. Žalobkyni tedy v rámci maximální doby platnosti výjezdního příkazu po pravomocném ukončení řízení o vydání povolení k trvalému pobytu mohl být vydán výjezdni příkaz s platností do 10. 8. 2020. Pokud by soud doručoval v rozmezí od 3. 8. 2020 do 10. 8. 2020, žalobkyně by se dostavila k MV ČR OAMP pro výjezdni příkaz. Dne 3. 9. 2020 se žalobkyně dostavila k MV ČR OAMP a podala zde opakovanou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, z důvodu postupného zásadního zhoršení zdravotního a nutnosti operačního zákroku. Této žádosti nebyla přiznána oprávněnost pobytu. Následně bylo o přiznání této fikce pobytu požádáno, nebylo jí však vyhověno. Dne 12. 5. 2021 opakovanou žádost zamítl. Nyní probíhá ve věci odvolací řízení. Žalobkyně nesouhlasí s posouzením důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

neoprávněnosti pobytu, tak jak byla stanovena žalovaným, opírající se o skončení 60-ti denní lhůty stanovené MV ČR po ukončení nouzového stavu, ke dni 16. 7. 2020.

5. Žalobkyně dále namítá nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Od roku 2016 žije ve společné domácnosti se svou dcerou, občankou ČR. Společně s dcerou podaly žádost na OAMP Praha o sloučení rodiny s občanem EU, vzhledem k neprokázané vazbě nebyla povolena fikce pobytu. To však není v souladu se skutečným stavem věci, žalovaný vycházel bez dalšího pouze ze závěrů Odboru azylové a migrační politiky a v rámci předmětného řízení dostatečně neposoudil aktuální stav žalobkyně a neučinil samostatný závěr.

6. Žalobkyně v opravném prostředku namítala, že její dcera je dalším účastníkem řízení, neboť kromě pokrevní příbuznosti v pokolení přímém, je osobou, na kterou žalobkyně navazuje svou závislost a bez jejíž pomoci se neobejde. Žalovaný k této námitce uvedl, že i v případě, že by se tak stalo, na merit věci by tento úkon neměl vliv, neboť by žádným způsobem nezhojil protiprávní jednání žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena, že na posouzení délky neoprávněného pobytu by skutečnost dalšího účastníka řízení vliv neměla, nicméně by měla mít zásadní dopad na posouzení reálné možnosti za stávajícího stavu věci splnit povinnost opustit území členských států EU. Dcera žalobkyně je občankou České republiky a rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU uložené její matce, se jí bezprostředně dotýká a postihuje její soukromý a rodinný život a zároveň zasahuje do jejích oprávněných zájmů. Tento zásah považuje za závažnou újmu, která ji tímto rozhodnutím byla způsobena. Pokud žalovaný dceru žalobkyně jako účastníka řízení neustanovil, tak ke zjištění stavu věci měla být vyslechnuta jako svědek.

7. Žalobkyni je známo usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, kdy právě s ohledem na něj bylo jejím prvotním cílem prokázat, že nuceným vycestováním by byla skutečně nejen ona ale i její rodina vystavena závažné újmě, kterou žalobkyně reálně pociťuje. Žalobkyně je přesvědčena, že všechna správní řízení vedená s její osobou na území České republiky jsou ve vzájemné souvislosti a je třeba se obavou žalobkyně zabývat ve všech souvislostech, včetně nyní posuzované věci povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie. Odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, domnívá se, že jej lze vztáhnout i na její případ. Během všech správních řízení vedených s její osobou, jak ve věci povolení přechodného a současně trvalého pobytu došlo, převážně za poslední rok, k rapidnímu zhoršení zdravotního a psychického stavu, což jednoznačně vyplývá z doložených lékařských zpráv a tento stav se s ohledem na věk dal předpokládat. Lékařské zprávy podrobně monitorují její zdravotní stav, lékař v tomto případě nevydává lékařskou zprávu za účelem nařízení péče druhé osoby, neboť tato skutečnost vyplývá z rodinného zázemí a je předpoklad, že pokud dcera žalobkyně dosud tuto pomoc poskytovala, včetně veškeré finanční pomoci, bude tak činit i nadále, ale za účelem popisu zdravotního stavu. Během uplynulých měsíců došlo ke zhoršení fyzického i psychického stavu žalobkyně, takže vyžaduje pomoc i např. při hygieně celého těla. Žalobkyni je známa možnost, kterou uvádí žalovaný, a to požádat v rámci lhůty stanovené k vycestování o vydání nového rozhodnutí pouze v části výroku o stanovení nové doby k vycestování. Žalobkyně spatřuje zásadní a pro ni podstatný rozdíl v otázce absence odkladného účinku žádosti o vydání nového rozhodnutí v případě nevyhovění. Neboť byť je oprávněna podat opravný prostředek, staví ji to do situace dalšího neoprávněného pobytu do doby rozhodnutí o opravném prostředku. V této

souvislosti uvádí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

9. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

10. Z úředního záznamu ze dne 4. 9. 2020 plyne, že téhož dne se žalobkyně dostavila na OCP OPKPE za účelem řešení pobytu. Lustracemi bylo zjištěno, že zde žalobkyně pobývá bez platného oprávnění. V cestovním dokladu měla vylepeno vízum s platností od 27. 2. 2020 do 27. 3. 2020 typu D. Dále bylo zjištěno, že několikrát žádala o pobyt na území, avšak žádosti byly zamítnuty. Při podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že se dostavila z důvodu, že již čtyři roky žije v ČR a chtěla zjistit stav řízení. Dne 3. 9. 2020 podala žádost o přechodný pobyt, kdy jí bylo řečeno, že na území pobývá neoprávněně od 17. 7. 2020, proto přišla. Do ČR přijela v roce 2016 na základě víza. Nyní zde pobývá na základě žaloby, které nebyl přiznán odkladný účinek, o tom se však dozvěděla až 24. 8. 2020. Přicestovala jako turistka, ale od roku 2016 zde pobývala na základě pobytů. Od roku 2016 byla v Rusku pouze dvakrát na 15 dní. Do ČR přijela, neboť jí zemřel manžel a zhoršil se zdravotní stav, dcera se zde o ni stará. S dcerou a jejími dětmi bydlí ve společné domácnosti. Užívá spoustu léků a v ČR též byla v roce na operaci na gynekologii, čeká ji nyní další. Podala žádost o přechodný pobyt a současně požádala o vízum strpění. Je si vědoma protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem, avšak vůbec to netuší. Má se kam vrátit, v Rusku má byt. Má tam také druhou dceru, se kterou ale není v kontaktu. Ve vycestování jí však brání zdravotní stav, který vyžaduje dohled, nemá také na život v Rusku prostředky. Nedovede si představit dobrovolně vycestovat. Půjde na operaci, a poté se o ni bude někdo starat. Živí ji dcera.

11. Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2020, č. j. KRPA-231191-7/ČJ-2020-000022-50, správní orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců. Doba k opuštění byla stanovena do 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

12. Dne 17. 12. 2020 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. CPR-34641-3/ČJ-2020-930310-V248, kterým prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu I. st. k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný shledal nezákonnost rozhodnutí v tom, že správní orgán I. st. uložil žalobkyni povinnost opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, avšak toto ustanovení je možné použít, pokud s dotýčným bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, a následně s přihlédnutím k zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života bylo překvalifikováno na řízení o opuštění území členských států EU. K takové situaci však u žalobkyně nedošlo. Proto bylo třeba vydat rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

13. Dne 25. 2. 2021 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-231191-15/ČJ-2020-000022-50, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba opuštění byla stanovena opět 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí následně žalovaný dne 13. 7. 2021 rozhodnutím č. j. CPR-9311-3/ČJ-2021-930310-V238, potvrdil.

14. V odvolání proti rozhodnutí č. j. KRPA-231191-15/ČJ-2020-000022-50 žalobkyně mj. uvedla, že 3. 9. 2020 se dostavila na OAMP MV ČR za účelem podání opakované žádosti o vydání k povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

z důvodu postupného zásadního zhoršení zdravotního stavu žalobkyně a nutnosti operačního zákroku. Tento zákrok podstoupila dne 21. 10. 2020. Oprávněnost pobytu nebyla této žádosti přiznána. Proto bylo následně požádáno o fikci pobytu důvodu závislosti žalobkyně na dceři, o žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Fikce pobytu byla přiznána na první řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu i v řízení ohledně trvalého pobytu. Tato fikce uplynula 11. 6. 2020, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Následné nepřiznání odkladného účinku žaloby bylo žalobkyni oznámeno 24. 8. 2020, což způsobilo překročení 60 dnů platnosti výjezdního příkazu, který mohl být žalobkyni vydán. Žalobkyně v odvolání namítala nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem mj. na její věk a zdravotní stav.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce, že byla přiznána fikce pobytu u žádosti o povolení k přechodnému pobytu, tak i v žádosti ohledně trvalého pobytu, a to do pravomocného rozhodnutí 11. 6. 2020, uvedl, že k tomu nelze přihlídnout. Dle žalovaného je z dostupných zdrojů zřejmé, že žádosti o povolení k trvalému pobytu nebyla přiznána fikce pobytu, tudíž je nutné se přiklonit k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na území od 17. 7. 2020. Nepřisvědčil ani námitce nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí.

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

17. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že tvrzená porušení uvedených zákonných ustanovení, jakož i jiných ustanovení právního řádu neshledal. Rozhodnutí soud naopak považuje za zákonné a přezkoumatelné.

18. Rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje, jak uvedl i žalovaný, vůbec nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Pro žalobkyni představuje toto rozhodnutí nejmenší možné negativní důsledky, jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přítěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR.

19. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*

20. V rozsudku ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 se Nejvyšší správní soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: „*Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“.* Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.“

21. K námitce, že žalobkyně byla oprávněna na území ČR pobývat do 11. 6. 2020, tedy do pravomocného skončení řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu, kdy v této souvislosti namítá, že výjezdní příkaz jí mohl být vydán toliko do 60 dnů, přičemž jí bylo až 24. 8. 2020 oznámeno nepřiznání odkladného účinku žalobě, soud uvádí, že tuto námitku neposoudil jako důvodnou.

22. Správní orgán I. st. uvedl, že lustracemi v dostupných evidencích a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobkyně žádným pobytovým oprávněním nedisponuje a rovněž nemá platné vízum. Bylo zjištěno, že se žalobkyně domnívala, že jí byla přiznána fikce pobytu. Dále správní orgán konstatoval, že žalobkyně mohla na území pobývat toliko do 16. 7. 2020, a to s ohledem na možnost pobytu v souvislosti s nouzovým stavem. Žalovaný dodal, že ačkoli se žalobkyně domnívá, že byla oprávněna k pobytu do 11. 6. 2020, bylo z dostupných zdrojů zjištěno, že žádosti o povolení k trvalému pobytu fikce pobytu nebyla přiznána. Současně žalovaný potvrdil neoprávněnost pobytu od 17. 7. 2020.

23. Soud k uvedenému konstatuje, že správní orgán I. st. zohlednil nevědomost žalobkyně, která měla za to, že na území pobývala oprávněně do 11. 6. 2020, čímž postupoval v její prospěch. S ohledem na to shledal možnost pobývat na území ČR toliko do 16. 7. 2020. K tvrzení žalobkyně, že následně podala žalobu, kdy se dozvěděla o nepřiznání odkladného účinku až 24. 8. 2020, kdy výjezdní příkaz byl vydán po údajné lhůtě, soud uvádí, že i při zohlednění dobré víry v oprávněnost pobytu do 11. 6. 2020, následně podání žaloby s žádostí o přiznání odkladného účinku nezaručovalo, že bude žádosti vyhověno. Proto je nerozhodné, kdy se žalobkyně o nepřiznání odkladného účinku dozvěděla. Žalobkyně si musela být nejpozději ke dni 11. 6. 2020 vědoma toho, že se na území ČR nachází neoprávněně. Sama ostatně i v žalobě uvádí, že dne 11. 6. 2020 jí skončilo pobytové oprávnění. Co se týče výjezdního příkazu, tak žalobkyně sice uvádí, že ten jí měl být vydán toliko do 60 dnů, kdy by se poté následně dostavila ke správnímu orgánu, avšak žalobkyně pomíjí podstatnou skutečnost, že k pobytu nebyla oprávněna ani ke dni právní moci rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyni nic nebránilo v tom se dostavit ke správnímu orgánu dříve, jestliže i podle jejího vědomí skončilo pobytové oprávnění 11. 6. 2020. Skutečnost, že vyčkávala, zda bude přiznán odkladný účinek žalobě, nemůže na této povinnosti nic změnit.

24. K okruhu námitek týkajících se nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí, soud uvádí, že správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnily. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Při podání vysvětlení žalobkyně poskytla informace směřující k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Vyjádřila se ke svým osobním, rodinným a ekonomickým poměrům, a též důvodům, proč do České republiky přicestovala, zda se pokusila si svůj pobyt zlegalizovat, či z jakého důvodu naopak nevycestovala. Správní orgán se následně s tvrzenými skutečnostmi náležitě vypořádal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval závěry správního orgánu, které posoudil a přezkoumatelně odůvodnil, přičemž se vyjádřil ke všem z možných uvedených dopadů a přihlédl ke všem skutečnostem zmiňovaných žalobkyní, neboť se zabýval jeho rodinným životem, pobytem v ČR, apod.

25. Správní orgán I. stupně se posouzením dopadů rozhodnutí konkrétně zabýval na straně 2 až 4 rozhodnutí. Konstatoval, že vážil zdravotní stav žalobkyně, kdy do protokolu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že je objednána na chirurgický zákrok, a proto nemůže vycestovat. Tento zákrok měl být však již dle lékařských zpráv absolvován v říjnu 2020. Z posledního vyjádření zástupkyně žalobkyně dle správního orgánu I. st. nevyplývá, že by její zdravotní stav byl natolik špatný, že by neumožňoval vycestování. Přes tvrzené četné zdravotní obtíže nebyly správnímu orgánu doručeny lékařské zprávy dokládající nemožnost vycestování. Správní orgán také podotkl, že žalobkyně byla schopna do domovského státu v minulosti vycestovat, proto by tak dle něj mohla učinit i nyní. Není v tak závažném stavu, aby musela být hospitalizována, dochází pravidelně na vyšetření a kontroly. Správní orgán nenalezl důvod, proč by nemohla žalobkyně pokračovat v léčbě na území Ruské federace, kde je dle něj zdravotní péče na vysoké úrovni. Co se týče finanční stránky věci, pak správní orgán uvedl, že dcera žalobkyně ji může podporovat finančně samozřejmě i nadále, kdy dodal, že žalobkyně může v Rusku bydlet ve svém bytě, kterým uvedla, že disponuje. Správní orgán rovněž zmínil, že žalobkyně sdělila, že má ve vlasti druhou dceru, se kterou sice není v kontaktu, avšak která se nepochybně o ni může v případě potřeby postarat.

26. Žalovaný se s tímto posouzením plně ztotožnil. Dodal, že narušení osobního kontaktu mezi žalobkyní a dcerou vydáním rozhodnutí předpokládá pouze krátkodobého charakteru.

27. Soud k tomu uvádí, že pochybení správních orgánů ohledně posouzení kritérií dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neshledal. Žalobkyně uvedla, že v ČR dlouhodobě žije s dcerou, opakovaně se snažila svůj pobyt zde legalizovat. V důsledku zhoršujícího se zdravotního stavu je na své dceři fakticky i finančně závislá. Jakkoli soud nepochybně nepochybně nelehkou situaci žalobkyně, je třeba uvést, že žádné z jejích pobytových žádostí nebylo prozatím vyhověno. Za této situace nezbyvá než konstatovat, že i přes zhoršující se zdravotní stav a nutnost zajištění péče ze strany dcery žalobkyně prozatím nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, není tedy k pobytu v ČR oprávněna. Jakkoli dojde vycestováním žalobkyně k zasažení do jejího rodinného života, soud souhlasí se správními orgány v tom, že tento zásah nebude nepřiměřený okolnostem případu, a to již proto, že jak bylo uvedeno, se jedná o vůbec nejmírnější možné opatření, a současně proto, že žalobkyně se může následně na území ČR opět vrátit, bude-li disponovat příslušným oprávněním. Opatření zvolené správními orgány nevylučuje následný návrat žalobkyně na území ČR za předpokladu, že zde již bude mít pobytové oprávnění. S dcerou může být i po vycestování nadále minimálně v telefonickém kontaktu či může využít k dálkové komunikaci další dostupné prostředky. Soud souhlasí se správními orgány rovněž v tom, že z lékařských zpráv nevyplývá taková závažnost zdravotního stavu, která by

mohla bránit vycestování žalobkyně. I sama žalobkyně v odvolání sdělila, že již absolvovala předpokládaný lékařský zákrok. Současně lze souhlasit se správním orgánem I. st., že žalobkyně ve vlasti může pobývat ve svém bytě za finanční podpory dcer, kdy se může o žalobkyni starat dcera žijící v Rusku. Zároveň není vyloučeno přesídlení žalobkyně do Ruské federace i s dcerou žijící v ČR. V Rusku nehrozí bezprostřední ohrožení života z důvodu úrovně zdravotnictví. Ostatně toto žalobkyně ani nenamítala. Je tak výhradně na žalobkyni, jakým způsobem bude nadále žít, přitom podmínky pro návrat jsou zajištěny i v případě vycestování pouze žalobkyně.

28. Pokud jde o námitku, že dcera žalobkyně nebyla vyslechnuta a nebyla účastnicí řízení, pak soud se ztotožňuje s žalovaným, že by tato skutečnost neměla žádný vliv na oprávněnost pobytu žalobkyně. Správní orgány zkoumaly míru dopadů rozhodnutí, kdy nebyla shledána nepřiměřenost. Skutečnost, kdy by dcera byla účastnicí řízení či by byla vyslechnuta jako svědek by na daném závěru nemohla nic změnit.

29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 11. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.